

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115205774
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3115205774.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a Mgr. Ivany Šlesarovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s. so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951 proti žalovanej: K.. M. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., I. XXXX/XX, o zaplatenie 225,36 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 12C/43/2015-335 zo dňa 9. júla 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania proti žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. nepriznal žalovanej právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca odvodzoval nárok zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX dňa 07.12.2004 uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou, na základe ktorej jej zriadil a viedol bežný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX. Vzhľadom na porušenie tejto zmluvy zo strany žalovanej, žalobca odstúpil od zmluvy, uzavrel príslušný účet a vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy. Účet bolo možné uzavrieť až vtedy, keď bol na účte žalovanej nulový zostatok. Pred uzatvorením účtu vykonal dňa 27.09.2012 interný prevod na svoj pohľadávkový účet. Aktuálny záväzok žalovanej ku dňu 17.03.2015 predstavoval sumu 225,36 Eur s príslušenstvom. Úroky vo výške 28 % z nepovoleného prečerpania žiadal žalobca priznať v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami a výveskou úrokových sadzieb. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením žaloby, zmluvy o bežnom účte, všeobecných obchodných podmienok, sadzobníka poplatkov, výpisov z účtu a zistil nasledovný skutkový stav. Dňa 07.12.2004 uzavrel právny predchodca žalobcu (Dexia banka Slovensko a.s.) so žalovanou Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej zriadil a viedol bežný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX. V zmluve v bode 2. sa uviedol, že banka úročí kreditný/debetný zostatok účtu aktuálnou úrokovou sadzbou, pričom spôsob úročenia a výška úrokovej sadzby je podrobnejšie stanovená v Podmienkach. Podľa bodu 3. zmluvy je banka oprávnená účtovať si poplatky za vykonávanie platobných operácií a ďalšie služby v zmysle platného sadzobníka poplatkov Dexia banky Slovensko a.s.. Táto zmluva neobsahuje žiadnu zmienku o povolenom alebo nepovolenom prečerpaní účtu žalovanou a neboli k nej pripojené uvedené Podmienky, ani sadzobník platný ku dňu uzavretia zmluvy, ani platný k žalovanému obdobiu 02/2012 až 09/2012, iba Sadzobník žalobcu účinný od 01.01.2015 a VOP žalobcu účinné od 01.05.2015. Žalobca nepreukázal uzatvorenie dohody so žalovanou, predmetom ktorej by bol záväzok žalovanej uhrádzať žalobcovi rôzne poplatky, v akej výške a za aké úkony banky. Pripojil aj výpisy z účtu žalovanej za obdobie od 29.02.2012 až do 09/2012, podľa ktorých bolo vykázané prečerpanie finančných prostriedkov a nový zostatok na zatvorenom účte predstavoval sumu -(mínus) 225,36 Eur. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobca v žalobe neuviedol, na základe akého právneho úkonu a kedy došlo k uzavretiu dohody medzi stranami

sporu o zriadení povoleného prečerpania z účtu žalovanej, nepredložil k tejto okolnosti ani žiadne listinné dôkazy. Jediným listinným dôkazom o evidencii povoleného prečerpania na strane banky je výpis z účtu žalovanej za február 2012, kde sa dole na výpise uvádza, že výška debetného limitu platná od 14.04.2010 je 140 Eur a úroková sadzba pri čerpaní do tohto limitu je 16,90 % ročne. Žalovaná v konaní vzniesla námietku premlčania, ktorou sa súd prvej inštancie v prvom rade zaoberal z dôvodu hospodárnosti konania. Súd prvej inštancie poukázal na § 52 ods. 1, 2, § 101, § 103, § 517 ods. 2 Obč. zákonníka, § 708 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1, § 497, § 503 ods. 1, 2 Obchod. zák. a § 23a ods. 1, 2 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Konštatoval, že v danej veci nie je medzi stranami sporné, že ide o spotrebiteľskú zmluvu vzhľadom na charakter strán sporu. Aj keď ide v danej veci o zmluvu o bežnom účte podľa § 708 a nasl. Obchodného zákonníka, vzťahujú sa ňu ustanovenia zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Zdôraznil, že žalobca ani v priebehu konania nepredložil obchodné podmienky platné ku dňu uzavretia zmluvy o účte zo dňa 07.12.2004, v dôsledku čoho nemohol zistiť splatnosť mesačného debetného zostatku, čo nebolo upravené v zmluve o účte. Preto vychádzal z výpisov z účtu žalovanej tak, že po vydaní výpisu z účtu za každý mesiac, t.j. prvý deň nasledujúceho mesiaca si mohol veriteľ po prvý raz uplatniť svoje právo na súde na zaplatenie debetného nedoplatku na účte žalovanej a od tohto dátumu sa počítala premlčacia lehota pre nedoplatky za jednotlivé mesiace 02/2012 až 09/2012. Podľa výpisu z účtu žalovanej ku dňu 29.02.2012 žalobca evidoval zostatok na účte žalovanej - (minus) 141,66 Eur. V tejto časti si žalobca mohol po prvý raz uplatniť svoje právo na druhý deň t.j. dňa 01.3.2012 na súde a od tohto dňa sa počítala 3-ročná premlčacia lehota, ktorá končí dňa 01.03.2015. Žalobca podal žalobu na súd dňa 18.03.2015, teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej lehoty, čím došlo k strate vymáhateľnosti jeho nároku v časti o zaplatenie sumy 141,66 Eur s 28% ročným úrokom od 28.09.2012 do zaplatenia a súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú. Z výpisov z účtu žalovanej za ďalšie mesiace, a to 03/2012 až 09/2012 vyplynulo, že v tomto období banka vykonala príkaz na platbu vo výške 100 Eur iba v máji 2012, a to dňa 22.05.2012 podľa § 710 Obchodného zákonníka, aj keď žalovaná nemala na svojom účte na to potrebné peňažné prostriedky. V tejto časti sa spravujú práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, podľa ktorého sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Žalobca predložil súdu ako dôkaz o uzavretí zmluvy o povolenom prečerpaní výpis z účtov žalovanej od februára 2012, kde sa uvádza, že od 14.04.2010 je výška limitu povoleného prečerpania 140 Eur s úrokovou sadzbou 16,90 % ročne a nad uvedenú výšku sa k úrokovej sadzbe pripočítava zmluvná pokuta vo výške 4,10 % ročne. Výpisy z účtu boli žalovanej doručované na jej kontaktnú adresu a žalovaná nerozporovala ich prevzatie. Z toho súd usúdil, že došlo k uzavretiu zmluvy o poskytnutí povoleného prečerpania do výšky limitu 140 Eur s 16,90 % ročnou úrokovou sadzbou, avšak bez dohody o platení rôznych poplatkov, písomnej zmluvy o platení zmluvnej pokuty. Preto má banka nárok len na zaplatenie nákladov vzniknutých v súvislosti s vykonávaním platieb za majiteľa účtu. Podľa výpisov z účtu žalovanej za mesiac 04/2012 má žalobca nárok iba na úroky vo výške 2,05 Eur (ostatné sú rôzne nedohodnuté poplatky), za mesiac 05/2012 na úroky vo výške 2,24 Eur a poplatok vo výške 0,50 Eur za zrealizovaný 1 príkaz zo dňa 22.05.2012, pričom žalovaná v tento mesiac vložila sumu 120 Eur na účet a vznikol kladný stav účtu vo výške 15,71 Eur (=120 -100-2,05-2,24 Eur). V mesiaci 06 až 09/2012 banka účtovala žalovanej len nedohodnuté rôzne poplatky a úroky, na čo jej nevznikol (resp. nepreukázala nárok) nárok, v dôsledku čoho nebola v debete. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie zamietol žalobu ako nedôvodnú aj vo zvyšnej nepremĺčanej časti nad sumu 141,66 Eur s príslušenstvom. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalovanej, ktorá bola v spore úspešná, žiadne trovy nevznikli, a ani si žiadne neuplatňovala, nárok na náhradu trov jej nepriznal.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. Uviedol, že sa nestotožňuje s argumentmi súdu prvej inštancie a rozsudok označil za nesprávny. Odvolanie odôvodnil ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. b), d), e) a h) CSP. K odôvodneniu rozhodnutia súdom prvej inštancie, že nepredložil VOP účinné ku dňu uzavretia zmluvy, namietol, že pokiaľ súd jeho návrh považoval za neúplný, mal ho vyzvať na jeho doplnenie v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Argumentoval, že z gramatického výkladu tohto ustanovenia vyplýva, že v prípadoch neúplných podaní súd obligatórne vyzve na doplnenie takéhoto podania. Súd prvej inštancie žalobcu na doplnenie nevyzval, a vo veci meritórne rozhodol, čím mu bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom ochrany jeho práv. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov (Krajského súdu v Žiline

č. k. 11Co/33/2017-53 zo dňa 27.06.2017, Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co/262/2017 zo dňa 18.01.2018). Zhrnul, že došlo na jeho strane sporu k porušeniu práva na spravodlivý proces. K možnosti doplniť dokazovanie v odvolacom konaní poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 16Co/25/2017-114 zo dňa 20.02.2018. V ďalšej časti odvolania poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca neuviedol, na základe akého právneho úkonu a kedy došlo k uzavretiu dohody medzi stranami o zriadení povoleného prečerpania z účtu žalovanej a k tejto okolnosti nepredložil žiadne listinné dôkazy. Žalobca k tomu argumentoval, že predložil súdu podrobnú špecifikáciu zo dňa 25.06.2018, kde riadne špecifikoval a dôvodil nárok (každú položku zvlášť) uplatňovaný v prejednávanej veci. Prílohou špecifikácie boli aj listinné dôkazy, ktoré nárok deklarovali a javí sa, že súd prvej inštancie ich nevzal do úvahy. Podľa názoru žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie nie je náležite odôvodnený a z toho dôvodu je nepreskúmateľný. Žalobca preto žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu a žalovanú zaviazal uhradiť mu dlžnú sumu do troch dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť mu trovy konania vrátane trov odvolacích vo výške zaplatených súdnych poplatkov. K odvolaniu pripojil špecifikáciu žalovanej sumy a Sadzobník poplatkov s platnosťou od 01.02.2002.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov. Procesný postup odvolacieho súdu vyplynul z intertemporálnej úpravy v § 470 ods. 1 CSP, ktorým došlo k rekodifikácii predchádzajúceho procesného predpisu - zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) s účinnosťou od 1. júla 2016. V zmysle uvedenej úpravy platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. V zmysle § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie.

5. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

6. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

7. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

11. Podľa § 153 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

12. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

13. Podľa § 160 ods. 1 CSP, súd poskytne stranám poučenie o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

14. Z hľadiska obsahu odvolania, odvolacia námietka žalobcu spočívala v tom, že nakoľko súd prvej inštancie namietal v rozhodnutí, že žalobca nepredložil VOP účinné ku dňu uzavretia zmluvy, súd mal návrh žalobcu považovať týmto za neúplný a podľa § 129 ods. 1 CSP mal žalobcu vyzvať na ich predloženie ako doplnením návrhu. Ďalším odvolacím dôvodom bolo, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy špecifikáciu nároku žalobcu zo dňa 25.06.2018, v ktorej konkretizoval nárok uplatňovaný v prejednávanej spore, keď prílohou špecifikácie boli aj listinné dôkazy, ktoré uplatňovaný nárok v celom rozsahu deklarovali. Naopak, žalobcovi bolo vytknuté, že neuviedol, na základe akého právneho úkonu a kedy došlo k uzavretiu dohody o zriadení povoleného prečerpania z účtu žalovanej, k čomu nepreložil žiadne listinné dôkazy a žalobca zastával názor, že súd prvej inštancie mu takýmto nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedeného sa mal súd prvej inštancie dopustiť tým, že žalobu zamietol pre neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena.

15. Podľa § 129 ods. 1 až 3 CSP, ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení podľa odseku 1 súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba doplniť alebo opraviť a poučí o možnosti podanie odmietnuť. Ak sa v lehote určenej súdom podanie nedoplní alebo neopraví, súd podanie odmietne; to neplatí, ak pre uvedený nedostatok možno v konaní pokračovať.

16. Podľa § 43 ods. 1, 2 O.s.p. (účinného do 30.06.2016) sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní.

V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať. Ak ide o podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania, odošle súd uznesenie do 60 dní od doručenia takéhoto podania. Ak účastník v lehote podľa odseku 1 podanie neopraví alebo nedoplní a pre uvedený nedostatok nemožno v konaní pokračovať, súd odmietne podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania. Ak bolo podanie doplnené alebo opravené v celom rozsahu v súlade s uznesením podľa odseku 1 najneskôr do uplynutia lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o odmietnutí podania, o odvolaní proti tomuto uzneseniu môže podľa § 210a rozhodnúť súd, ktorý ho vydal.

17. Vo všeobecnosti, každé podanie, ktoré je adresované súdu, musí spĺňať kritériá správnosti, úplnosti a zrozumiteľnosti. Základnou požiadavkou na formu a obsah podania je, aby podanie malo náležitosti predpísané zákonom, ak zákon takéto náležitosti upravuje a vyžaduje. Príkladom sú náležitosti žaloby, návrhu na vydanie predbežného opatrenia, odvolania, dovolania a podobne. Vadou podania však je nielen neúplnosť, teda absencia zákonom vyžadovaných náležitostí, ale aj nezrozumiteľnosť podania.

18. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednávací zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia a jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Aby strana mohla splniť svoju povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí najskôr splniť svoju povinnosť tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Neunesením dôkazného bremena sa pritom rozumie procesná zodpovednosť strany sporu účastníka za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15. decembra 2011, sp. zn. 3 Cdo 108/2011).

19. Oprava a doplnenie žaloby vo vzťahu k splneniu povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti závisia od konkrétnych okolností a súvisí s náležitosťami podľa § 79 O.s.p. (resp. 132 ods. 1 CSP) a

prípadné poučenie o doplnení spočíva len v objasnení povahy týchto procesných povinností účastníka. Poučovaciú povinnosť súdu však nemožno vykladať tak, že by mal súd poučovať účastníkov o hmotnom práve, pretože potom by už nešlo

o odstraňovanie väd podania, ktoré bránia prerokovaniu a rozhodnutiu veci, ale išlo by o radu účastníkovi, ako by mal postupovať, aby bol prípadne vo veci úspešný. Uvedené by znamenalo inter alia tiež porušenie práva účastníka na rovnaké postavenie v prebiehajúcom súdnom konaní (nález Ústavného súdu SR pod sp. zn. I. ÚS 223/2013).

20. Žalobca musí v žalobe uviesť také skutočnosti, ktorými opíše skutkový dej, na základe ktorého uplatňuje svoj nárok, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu, teda vymedziť predmet konania po skutkovej stránke. Opísaním rozhodujúcich skutočností v žalobe plní žalobca tiež svoju povinnosť tvrdenia. Ak neuvedie žalobca v žalobe všetky potrebné tvrdenia, nejde o vadu žaloby, ak v nej opísal aspoň také rozhodujúce skutočnosti, ktorými bol vymedzený predmet konania po skutkovej stránke. Ak žalobca nesplní povinnosť pripojiť k žalobe písomné dôkazy, uloženú mu v § 79 ods. 2 O.s.p. resp. § 132 ods. 3 CSP, nie je to dôvodom k postupu podľa § 43 O.s.p. (resp. § 129 ods. 1 CSP) - uznesenie NS ČR, sp. zn. 23 Cdo 4213/2010, publikované pod č. R 82/2011.

21. Na základe uvedeného odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nedošlo k zásahu do práva žalobcu na spravodlivý proces. Žalobca súdu doručil žalobu, ktorá v čase jej podania na súd spĺňala všetky formálne náležitosti v zmysle ust. § 42 ods. 3 v spojení s § 79 ods. 1 O.s.p. a následne aj podľa § 127 ods. 1 v spojení

s § 137 ods. 1 CSP, a preto nebol dôvod na procesný postup podľa § 43 ods. 1 O.s.p. a následne ani na postup podľa § 129 ods. 1 CSP, ako to namieta žalobca. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobcovi bolo spolu s predvolaním na pojednávanie na deň 20.06.2018 doručené aj poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu podľa § 160 ods. 1 CSP, ktorým bol žalobca dostatočne poučený všeobecne o možnosti podania prostriedkov procesného útoku alebo obrany a o koncentrácii konania. Ak by súd prvej inštancie postupoval spôsobom, ktorý požaduje žalobca, neprímerane by tým nahrádzal aktivitu samotného žalobcu a porušil by základný princíp rovnosti sporových strán, (nepožadoval by totiž náležitosti neúplného návrhu, ale ďalšie dôkazy potrebné na zabezpečenie procesného úspechu žalobcu). Strana v konaní má z vlastnej iniciatívy nielen povinnosť tvrdenia, ale musí iniciatívne postupovať aj pri predkladaní dôkazov (dôkazná povinnosť). V opačnom prípade sa vystavuje nebezpečenstvu neúspechu v konaní pre neunesenie dôkazného bremena, tak, ako tomu bolo napokon i v prejednávanej veci. Skutočnosť, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno tým, že súdu nepredložil platné VOP účinné v čase uzavretia zmluvy v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom žaloba obsahovala formálne správne a riadne náležitosti žaloby, nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

22. Odvolací súd ďalej konštatuje, že v preskúmvanej veci žalobca nielen nárok riadne nešpecifikoval (bremeno tvrdenia), ale na jeho preukázanie nedoložil príslušné listinné dôkazy, tak, ako to uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Odvolací súd zdôrazňuje, že v rámci civilného sporového konania nemajú banky žiadne špecifické postavenie založené na prezumpcii správnosti a dôvodnosti nimi uplatňovaných nárokov

a nimi predkladané výpisy z účtov a interné doklady nemajú žiadnu vyššiu dôkaznú hodnotu. Tieto výpisy samy osebe nepotvrdzujú správnosť v nich uvedených údajov, pretože závisia od správnosti údajov vstupných. Ak teda banka vystupuje v postavení žalobcu, musí rovnako ako každý iný veriteľ uplatňujúci peňažný nárok, tvrdiť a preukázať dôvodnosť svojho nároku. Nie je pritom (a ani nemôže byť) povinnosťou súdu ex offo preskúmať listinné dôkazy predložené žalobcom a následne z nich vyvodzovať skutkové tvrdenia namiesto žalobcu.

23. Keďže v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca včas nepredložil obchodné podmienky, z ktorých by pri rozhodovaní mohol súd prvej inštancie vychádzať pri rozhodovaní vo veci samej a určiť splatnosť mesačného debetného zostatku, nakoľko to nebolo upravené v zmluve o účte, správne ustálil súd prvej inštancie konštatovaním premlčania nároku na nedoplatky za mesiace od 02/2012 - 09/2012 s odôvodnením, že tieto si žalobca mohol uplatniť svoje právo prvý raz dňa 01.03.2015 a trojročná premlčacia lehota tak márne uplynula dňa 01.03.2015. Súd prvej inštancie preto v tejto premlčanej časti správne žalobu zamietol.

24. V ďalšej zamietnutej časti návrhu žalobcu sa odvolací súd nezaoberal otázkou správnosti či nesprávnosti účtovania poplatkov a úrokov zo strany žalobcu na ťarchu žalovaného, pretože dôvodom zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie bolo rovnako neunesenie dôkazného bremena a bremena tvrdenia ohľadne samotnej existencie nároku žalobcu. Samotná špecifikácia žalobcu zo dňa 25.06.2018, ktorá obsahuje jednotlivé položky žalobcovho nároku, ešte nezakladá dostatočný dôvod na jeho priznanie, keďže žalobca nepreukázal, kedy došlo k uzavretiu dohody medzi stranami sporu o povolenom prečerpaní z účtu žalovanej.

25. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolanie žalobcu nepovažoval za dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny s tým, že v podrobnostiach odkazuje na jeho odôvodnenie.

26. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznal, nakoľko jej žiadne trovy nevznikli.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne v pomere hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).